Forkynt 4/2-2014

RETTSBOK

KNUT-ASBJØRN SOLEVÅG
ADVOKAT M.N.A. - ÅLESUND

FOR

VOLDGIFTSRETTEN

*****

Voldgiftdommere:

Tidl. Sorenskriver Magne Nerland, [redacted] 6413 Molde (leder)
Ingeniør Rune Stavseng, [redacted], 6010 Ålesund
Einingsleiar Ulf Kristian Rognstad, [redacted], 6153 Ørsta

***

Saksøkere:

[redacted]
Lillestølen,
6011 Ålesund

[redacted]
Lillestølen,
6011 Ålesund

Prosessfullmektig: Advokat Knut-Asbjørn Solevåg,
Postboks 372 Sentrum,
6001 Ålesund

Saksøkt: Ålesund kommune,
v/ordføreren,
Postboks 1521
6025 Ålesund

Prosessfullmektig: Kommuneadvokat Olav Aarø,
v/advokatfullmektig Karl Felberg-Strømmen,
Postboks 1521,
6025 Ålesund

Saken gjelder: Krav om dekning av kostnader knyttet til gjennomføring av pålegg om utbedring av avløpsanlegg.

År 2016 den 12. januar kl 0900 ble voldgiftsrett satt i Ålesund Rådhus i Ålesund, til muntlig forhandling av saken.

Til stede – foruten voldgiftsrettens medlemmer:

For saksøkerne: [redacted], sammen med sin sønn og vitne [redacted] og prosessfullmektigen, advokat Knut-Asbjørn Solevåg.

For saksøkte: Virksomhetsleder for Vann, avløp og renovasjon (VAR) i Ålesund kommune, Sigrun Jahren, som opplyste å ha fullmakt fra ordføreren som partsrepresentant. Videre vitnet, avdelingsingeniør i VAR i Ålesund kommune, Anne Bjørdal, og prosessfullmektigen, advokatfullmektig Karl Felberg-Strømmen.

Vitnene Bjørdal og [redacted] fikk anledning til å være til stede under hele forhandlingen.

Det fremkom ingen formelle innsigelser vedrørende retten eller den muntlige forhandlingen.

Voldgiftsrettens leder redegjorde i korte trekk for sakens tema med henvisning til de påstander partene v/prosessfullmektigene hadde fremmet under saksforberedelsen.

Han viste for øvrig til fremlagt framdriftsplan.

Saksøkernes prosessfullmektig, advokat Knut-Asbjørn Solevåg, fikk ordet og redegjorde for saken og påstandsgrunnlaget for sine parter. Han dokumenterte det som er avmerket med rød loddrett strek i fremlagt faktisk utdrag.
Han la ned slik påstand – i samsvar med med stevningen av 21.09.2015:

1. Saksøkt dømmes til å erstatte saksøkerne de kostnader saksøkerne pådras til å utføre pålegg om tiltak som følge av at eksisterende utslippstillatelse er opphevet, jfr vedtak gjort 25.04.14, ArkivsakID 14/1459, og vedtak gjort av Klagenemnda 26.08.14, saksnr 007/14, oppad begrenset til kr 153.500,- inkl m.v.a., og med tillegg av utgifter til graving og elektrisk arbeid, fastsatt etter rettens skjønn.

2. Saksøkerne tilkjennes saksomkostninger.

Saksøktes prosessfullmektig, advokatfullmektig Karl Felberg-Strømmen, fikk ordet og redegjorde for saken og påstandsgrunnlaget for sin part. Han dokumenterte det som i faktisk utdrag er merket med loddrett blå strek.
Han la ned slik påstand – i samsvar med tilsvaret av 23.11.2015:

1. Ålesund kommune frifinnes

2. Ålesund kommune tilkjennes saksomkostninger m/tillegg av lovens forsinkelsesrente

Fremsto som part:

[redacted], født [redacted], pensjonert maskinsjef, bor Vasstrandvn[redacted] 6011 Ålesund. Han ble formant om ansvaret ved å forklare seg for retten, og forklarte seg.

Retten sammen med de nevnte tilstedeværende partsrepresentanter, vitner og prosessfullmektiger hadde deretter befaring av saksøkernes eiendom, Vasstandvn[redacted] som saken gjelder. Der fikk de tilstedeværende anledning til å påvise det de ønsket.

Retten og de tilstedeværende hadde deretter lunsjpause i ca 30 minutter.

Tilbake i rettslokalet fikk saksøkeren [redacted] fullføre sin forklaring.

Fremsto som vitne:

[redacted], født [redacted] sønn av saksøkerne, av yrke sykepleier, bor [redacted], 6013 Ålesund. Han ble formant og forklarte seg.

Fremsto som vitne:

Anne Bjørdal, født [redacted] avdelingsingeniør i VAR i Ålesund kommune, bor [redacted] 6014 Ålesund. Hun ble formant og forklarte seg.

Fremsto som partsrepresentant:

Sigrun Jahren, født [redacted], virksomhetsleder for VAR i Ålesund kommune, bor [redacted] 6017 Ålesund. Hun ble formant og forklarte seg.

Advokat Knut-Asbjørn Solevåg fikk ordet til prosedyre for saksøkerne. Han fastholdt sin påstand.

Advokatfullmektig Karl Felberg-Strømmen fikk ordet til prosedyre for saksøkte. Han fastholdt også sin påstand.

Prosessfullmektigene hadde ordet en gang til hver – til replikk og duplikk.

Advokat Solevåg la fram omkostningsoppgave. Advokatfullmektig Felberg-Strømmen hadde ingen merknad til denne, og fikk for øvrig adgang til å ettersende sin omkostningsoppgave til retten – med kopi til advokat Solevåg for eventuelle merknader.

Voldgiftsrettens leder erklærte etter dette, kl 1500, den muntlige forhandlingen for avsluttet, og saken tatt opp til doms.

Retten hevet.

Rune Stavseng | Magne Nerland | Ulf Kristian Rognstad

Sakens parter v/prosessfullmektigene får tilsendt hvert sitt eksemplar av rettsboken.

Rettsbok

Etter rådslagning og stemmegivning for lukkede dører, ble det i Ålesund den 1. februar 2016 avsagt slik

Forkynt 4/2. 2016

KNUT-ASBJØRN SOLEVÅG
ADVOKAT M.N.A. - ÅLESUND

v o l d g i f t s d o m :

Saken gjelder spørsmål om hvorvidt det er saksøkerne eller Ålesund kommune som skal dekke kostnadene knyttet til gjennomføringen av et pålegg om utbedring av avløpsanlegg på saksøkernes eiendom, gnr 27, bnr 21 i Ålesund, jf vedtak fattet av Ålesund kommune den 25. april 2014 med hjemmel i forurensningsforskriften kapitel 12.

Sakens faktiske bakgrunn

Saksøkernes boligeiendom ligger ved Brusdalsvannets sørside – i nedslagsfeltet for dette vannet som er drikkevannskilde for Ålesund kommune og flere av de omliggende kommuner.

Norges Vassdrags- og Elektrisitetsvesen ga den 10. februar 1971 Ålesund kommune ekspropriasjonstillatelse til erverv av de nødvendige rettigheter m.v. for å ta Brusdalsvannet i bruk som drikkevannskilde. I denne tillatelsen ble det bl.a. satt følgende vilkår:

> *"Kloakkavløp (også eksisterende) må ikke føres direkte til vannet eller tilløpene. Eventuelle kloakkavløp skal føres ut i grunnen på effektiv måte godkjent av helserådet, minst 80 m fra Brusdalsvatn og 40 m fra tilløpene, eller føres ut av nedbørsfeltet."*

I det påfølgende skjønnet for dette ervervet, avhjemlet den 7. desember 1971, og der saksøkeren i nærværende sak, [redacted], var part (takst nr 55), ble det lagt til grunn følgende alminnelige skjønnsforutsetninger i tilknytning forannevnte vilkår:

> *"a) Bortsett fra takst nr 287 – Brusdalsheimen – kan eksisterende spillvanns- og kloakkavløp fra eksisterende bebyggelse opprettholdes, med*

mindre Ålesund Helseråd for å beskytte vannkilden gir pålegg om forandring.
b) Hvis det for å beskytte vannkilden gis pålegg som nevnt i litra a), påtar Ålesund kommune seg å utføre det som er nødvendig for å utføre pålegget, og betaler erstatning etter lensmannsskjønn for skader som måtte oppstå.
c) Hvis Ålesund eller Ørskog Helseråd gir grunneieren pålegg som etter Helserådets oppfatning ikke skyldes hensynet til å beskytte vannkilden, er utførelsen av slike pålegg Ålesund kommune uvedkommende. Dersom grunneieren hevder at pålegget skyldes vannverket, må han likevel utføre pålegget, men kan i så fall forlange årsaksspørsmålet avgjort ved voldgift etter tvistelovens regler.
....."

Hagen fikk således ved klausuleringen fortsatt bruke det avløpsanlegget han hadde på sin boligeiendom, gnr 27, bnr 21 i Ålesund, og fikk ingen erstatning ved skjønnet.

I 1988/1989 fant [redacted] uten at han hadde fått noen form for pålegg om det, grunn til å skifte ut sementrørene som gikk fra huset hans til en septiktank, med nye PVC-rør.

I årene etter at Brusdalsvannet ble tatt i bruk som drikkevannskilde, har Ålesund kommune gjennomført flere kartlegginger av bl.a. avløpssystemene for eiendommer langs vannet, herunder for saksøkernes boligeiendom.

Etter de kartlegginger som hadde blitt foretatt, fremmet så [redacted] den 24. mars 2014 – i samarbeid med rørleggerfirmaet Kvam VVS AS, søknad om utslippstillatelse for sin boligeiendom.

I vedtak av 25. april 2014 besluttet Ålesund kommune i medhold av forurensningsforskriftens kapitel 12, på visse vilkår å gi midlertidig utslippstillatelse for eiendommen. Disse vilkårene/forutsetningene klargjorde de nå aktuelle krav til anlegget, og presiserte bl.a. at "Ålesund kommunes miljørettede helsevern må samtykke i tillatelsen".

I internt notat av 29. april 2014 avga Kommuneoverlegen i Ålesund uttalelse i saken i samsvar med forskrift om miljørettet helsevern og med hjemmel i folkehelseloven. Under henvisning til at eiendommen ligger i Brusdalsvannets nedslagsfelt, konkluderte han med at det måtte stilles visse betingelser for en utslippstillatelse som nevnt. I innhold samsvarte imidlertid disse betingelsene med de vilkår kommunen allerede hadde stilt i sitt vedtak av 25. april 2014 med hjemmel i forurensningsloven.

Kommunens vedtak ble påklaget av [redacted] v/advokat Knut-Asbjørn Solevåg. Klagen ble imidlertid ikke tatt til følge.

Under den videre kontakt med Ålesund kommune fremmet [redacted] krav om at kommunen måtte dekke de kostnader han ble påført ved å oppfylle de krav som

nå var satt til avløpsanlegget for eiendommen. Han argumenterte med at kravene til anlegget var satt med bakgrunn i eiendommens beliggenhet ved Brusdalsvannet som drikkevannskilde, og at han da under henvisning til forutsetningene i skjønnet fra 1971 måtte ha krav på at kommunen bar kostnadene, eller i det minste at det ble avholdt nytt skjønn for å få vurdert dette. Kommunen motsatte seg både å dekke kostnadene og å begjære nytt skjønn.

Under henvisning til foran siterte pkt c) i de alminnelige skjønnsforutsetningene for nevnte skjønn, ble imidlertid partene enige om å få denne tvisten avgjort ved voldgift.

Etter dette ble voldgiftsretten etablert.

[redacted] v/advokat Knut-Asbjørn Solevåg fremmet stevning til voldgiftsretten den 21. september 2015 med krav om at Ålesund kommune er økonomisk ansvarlig for de utgifter de blir pådratt ved å utbedre avløpsanlegget på sin boligeiendom slik kommunen har krevd.

Ålesund kommune v/kommuneadvokaten v/advokatfullmektig Karl Felberg-Strømmen, leverte tilsvar den 23. november 2015 der kommunen påsto seg frifunnet for dette kravet.

Etter utveksling av en rekke prosesskrift under den videre saksforberedelsen, ble det den 12. januar 2016 avholdt muntlig forhandling i voldgiftssaken i Ålesund Rådhus i Ålesund. Foruten voldgiftsrettens medlemmer møtte der for saksøkerne [redacted] og sønnen [redacted] (vitne) sammen med prosessfullmektigen, advokat Knut-Asbjørn Solevåg. For saksøkte Ålesund kommune møtte som partsrepresentant, virksomhetsleder VAR, Sigrun Jahren og avdelingsingeniør Anne Bjørdal (vitne) sammen med prosessfullmektigen, advokatfullmektig Karl Felberg-Strømmen. De nevnte partsrepresentantene og vitnene forklarte seg for retten. Det ble ellers gjennomført befaring på eiendommen som saken gjelder, og dokumentert slik det framgår av voldgiftsrettens rettsbok.

Saksøkerne [redacted] har i det vesentlige anført:

Saksøkerne er i utgangpunktet enige i at kap 12 i Forurensningsforskriften gir kommunen hjemmel til å ta opp til vurdering om gamle utslippstillatelser fra bl.a. boligeiendommer fører til uakseptable forurensninger, og til i slike tilfeller å oppheve disse samtidig som det som vilkår for å gi ny utslippstillatelse, kreves oppgradering av anlegget.

Når det gjelder pålegget som er gitt i [redacted]tilfelle, gjøres det imidlertid gjeldende at dette er gitt for å beskytte Brusdalsvannet som drikkevannskilde. Og da står [redacted] i en særskilt posisjon med bakgrunn i at han var part i det såkalte "Brusdalsskjønnet" i 1971 der det av pkt V de alminnelige skjønnsforutsetningene, jf klausuleringsbestemmelene pkt 6 b, framgår at

kommunen skal bære kostnadene ved slike utbedringer av kloakkanlegget som det her er tale om.

Det anføres altså at saksøkerne her står i annen stilling i forhold til kostnadsansvar som følge av slike pålegg, enn andre eiere av eiendommer i kommunen.

Når kommunen gir pålegg som i dette tilfelle – ut fra hensynet til å beskytte drikkevannskilden, kan den ikke bare se bort fra dette hensynet og den posisjon som Hagen har etter "Brusdalsskjønnet", og behandle ham likt med andre grunneiere andre steder i kommunen. [redacted] kan ikke fratas sine rettigheter gjennom anvendelse av forurensingsloven.

Når en bruker forurensingsforskriften i et område som er klausulert som her kan en ikke se bort fra de bestemmelser som er fastsatt i klausuleringsskjønnet.

Det kan her ikke være tvil om at pålegget overfor [redacted] er gitt ut fra hensynet til drikkevannskilden. Det vises i denne sammenheng til kommuneoverlegens uttalelse i saken.

Det anføres ellers at kostnadene til drifting av anlegget må inngå i det kommunen må være forpliktet til å betale.

Det bemerkes for øvrig at det kreves dekning for kostnader oppad begrenset til et angitt beløp – kr 153.500,- som er i samsvar med tilbud fra rørlegger Kvam. Dette er gjort for å ta høyde for at skjerpet lovgivning etter at skjønnet ble avholdt, eventuelt kan gi grunnlag for bare delvis dekning av de faktiske kostnader.

Saksøkerne Hagen har lagt ned slik **påstand:**

1. Saksøkt dømmes til å erstatte saksøkerne de kostnader saksøkerne pådras til å utføre pålegg om tiltak som følge av eksisterende utslippstillatelse er opphevet, jf vedtak gjort 25.04.14, ArkivsakID 14/1459, og vedtak gjort av Klagenemnda 26.08.14, saksnr 007/14, oppad begrenset til kr 153.500,- inkl m.v.a., og med tillegg av utgifter til graving og elektrisk arbeid, fastsatt etter rettens skjønn.

2. Saksøkerne tilkjennes saksomkostninger.

Saksøkte Ålesund kommune har i det vesentlige anført:

Pålegget om utbedring av saksøkernes avløpsanlegg er begrunnet i forurensingsmessige hensyn, og ikke av hensyn til å beskytte drikkevannskilden Brusdalsvannet. Saksøkernes anlegg er gammelt og tilfredsstiller ikke dagens krav etter forurensingslovgivningen. Pålegget ville blitt gitt uansett eiendommens beliggenhet ved Brusdalsvannet. Forurensingsmyndigheten –

altså kommunen – har ikke myndighet til å gi pålegg som er begrunnet i hensynet til drikkevannskilden. Den myndigheten tilligger eventuelt kommuneoverlegen.

Forurensningslovgivningen bygger på det prinsippet at det er forurenseren – i dette tilfelle saksøkerne – som skal dekke kostnadene med tiltak som i dette tilfelle. Kommunen er ikke ansvarlig for å dekke innbyggernes kostnader til å etterleve den alminnelige lovgivning.

Skjønnsforutsetningene i "Brusdalsskjønnet" begrenser ikke kommunens adgang til å gi pålegg etter forurensingsforskriften. De aktuelle bestemmelsene om disse temaene i skjønnsforutsetningene tilsier at kommunen skal dekke kostnader knyttet til pålegg som er gitt av hensyn til å beskytte drikkevannskilden, mens grunneierne må dekke utgifter i forbindelse med andre pålegg, se foran siterte litra c, jf avsnitt F pkt 1.

Eiendommene i Brusdalen står i denne sammenheng ikke i noen annen stilling enn andre eiendommer i kommunen. Der gjelder som ellers den alminnelige lovgivning. Brusdalsskjønnet forutsetter bare at lovgivningen ikke blir praktisert strengere der enn ellers. Det anføres at kommunen praktiserer likebehandling, og at også forurensningslovgivningen blir praktisert likt i hele kommunen. Det bemerkes at det er gitt en lang rekke lignende pålegg i hele kommunen.

Saksøkte Ålesund kommune har lagt ned slik **påstand:**

1. Ålesund kommune frifinnes.

2. Ålesund kommune tilkjennes saksomkostninger m/tillegg av lovens forsinkelsesrente.

Voldgiftsretten vurderer saken slik:

Det avgjørende spørsmålet som voldgiftsretten i denne saken må ta stilling til er om Ålesund kommunes pålegg av 25. april 2014 om visse utbedringer av avløpsanlegget for å godkjenne fortsatt utslippstillatelse for ekteparet Hagens boligeiendom , gnr 27, bnr 21 i Ålesund, er vedtatt av hensyn til å beskytte Brusdalsvannet som drikkevannskilde, eller ikke.

De grunnleggende bestemmelsene som utløser dette spørsmålet er avsnitt V, litra a) – c) i de alminnelige skjønnsforutsetningene i det såkalte "Brusdalsskjønnet", og som ble satt i tilknytning til pkt 6 i de servitutter som ble forutsatt etablert i ekspropriasjonstillatelsen for "å sikre vannet i Brusdalsvannets nedbørsfelt mot forurensinger". De aktuelle bestemmelsene er sitert foran.

Voldgiftsretten finner ut fra disse bestemmelsene klart at kostnader forbundet med pålegg som Kommuneoverlegen i Ålesund (som nå må anses å erstatte det tidligere Helserådet) måtte vedta overfor en grunneier i Brusdalsvannets nedslagsfelt "for å beskytte vannkilden", må bæres av Ålesund kommune. Kostnader knyttet til pålegg som "ikke skyldes hensynet til å beskytte vannkilden" er "kommunen uvedkommende", og må med andre ord normalt bæres av grunneieren. Denne forståelsen av de aktuelle bestemmelsene i skjønnet synes for øvrig også partene i saken å være enige om.

Det pålegget som Ålesund kommune vedtok den 25. april 2014 overfor [redacted] som vilkår for fortsatt utslippstillatelse på hans boligeiendom ved Brusdalsvannet, gnr 27, bnr 21 i Ålesund, er fattet med hjemmel i forurensingsforskriften § 12. Reglene i denne forskriften som trådte i kraft i 2007, etablerer kommunen som forurensningsmyndighet med ansvar for å føre tilsyn med at innbyggerne etterlever gjeldende forurensningslovgivning. Det må anses å være i tråd med disse reglene at utslipp som kan ha betydning for bl.a. vann, elver, bekker, sjøområder med dårlig utskiftning og også eventuelle drikkevannskilder, eventuelt vies særskilt oppmerksomhet fra kommunens side.

Det kan selvfølgelig ikke være tvil om at de reglene som her er omtalt også får direkte anvendelse overfor [redacted] eiendom til liks med andre eiendommer.

På side 7 i "Brusdalsskjønnet", under pkt F, er det klart forutsatt at den alminnelige lovgivning ikke av hensyn til vannverket skal praktiseres strengere i nedbørsfeltet for Brusdalsvannet enn i andre sammenlignbare områder i kommunen.

Etter det opplyste har kommunen fattet en lang rekke lignende vedtak etter forurensningsforskriften overfor eiendommer både i nedslagsfeltet ved Brusdalsvannet og i andre deler av kommunen – også i tiden før vedtaket overfor Hagen ble fattet. Disse opplysningene tyder ikke på at eiendommer ved Brusdalsvannet – heller ikke Hagens – har fått en strengere behandling enn eiendommer andre steder i kommunen.

Selv om [redacted] er i den spesielle posisjon at han i 1971 fikk vurdert avløpsanlegget på sin eiendom opp mot klausuleringsbestemmelsene m.v. for Brusdalsvannet under "Brusdalsskjønnet", må han etter voldgiftsrettens vurdering finne seg i, og selv ta kostnadene som følger av at det innføres skjerpede generelle regler bl.a. innenfor forurensningslovgivningen.

Som det framgår foran legges til grunn at Kommuneoverlegen nå har det ansvaret som Helserådet tidligere hadde for å se til at de nødvendige hensyn blir ivaretatt for å sikre Brusdalsvannet som drikkevannskilde. Og som nevnt ga Kommuneoverlegen i Ålesund den 29. april 2014 – i henhold til forskrift om miljørettet helsevern, gitt med hjemmel i folkehelseloven, en uttalelse til kommunens vedtak av 25. april 2014 der han ikke fant grunn til å stille strengere vilkår for utslippstillatelsen enn det kommunen selv hadde stilt i henhold til forurensningsforskriften.

I den foreliggende sak vil det være saksøkerne – [redacted] som har bevisbyrden for at kommunens vedtak av 25. april 2014 eventuelt er fattet av hensyn til å beskytte Brusdalsvannet som drikkevannskilde. Voldgiftsretten er kommet til at det ikke er ført tilstrekkelig bevis for at vedtaket er fattet ut fra slike hensyn. Slik retten ser det er vedtaket fattet ut fra de hensyn som forurensningsforskriften ut fra sitt formål tar sikte på å beskytte i det det baserer seg på de samme krav overfor Hagen som overfor andre grunneiere andre steder i kommunen.

Konklusjonen vil etter dette bli at saksøkte Ålesund kommune frifinnes for saksøkernes krav.

Saksomkostninger

Begge parter har krevet dekket sine saksomkostninger av motparten, og det samme når det gjelder kostnadene til voldgiftsretten. Begge parter har også lagt fram saksomkostningsoppgaver som motparten ikke har fremmet merknader til. Når det gjelder avgjørelsen av saksomkostningsspørsmålene finner voldgiftsretten riktig å basere sin avgjørelse på prinsippene i tvistemålslovens (tvl) regler, jf voldgiftsloven § 40.

Saksøkte har i dette tilfellet vunnet saken fullt ut. Det følger da av tvl § 20-2 første ledd, at han som hovedregel skal ha erstattet sine saksomkostninger fullt ut av den tapende part. Voldgiftsretten finner imidlertid i dette tilfelle at unntaksregelen i samme bestemmelse 3. ledd, bokstav c, bør komme til anvendelse. Det legges ved denne vurderingen avgjørende vekt på at saken er av stor velferdsmessig betydning for saksøkerne som er de tapende parter, samtidig som styrkeforholdet mellom partene er slik at saksøkte etter rettens vurdering bør bære sine egne saksomkostninger. Konklusjonen blir etter dette at hver av partene bærer sine egne saksomkostninger.

Når det gjelder ansvaret for kostnadene til voldgiftsretten, finner retten at dette bør deles med en halvpart på hver av partene.

Fastsettelse av godtgjørelse til voldgiftsretten, jf voldgiftsloven §§ 39 og 40.

Med bakgrunn i den enkelte voldgiftsdommers tidsbruk med saken, og utgifter som den enkelte har hatt i forbindelse med behandlingen av den, finner voldgiftsretten å fastsette godtgjørelser og utgiftsdekning slik:

1.	[redacted]	Salær kr	33.000,-
	Skattetrekk 36 %. Skattekommune [redacted]		
	Dekning av reiseutgifter, porto m.v. med	kr	4.200,-
	Konto nr [redacted]		
2.	[redacted]	Salær kr	20.000,-
	Skattetrekk 50 %. Skattekommune [redacted]		
	Dekning av reiseutgifter m.v.	kr	750,-
	Konto nr [redacted]		
3.	[redacted]	Salær kr	28.000,-
	Skattetrekk 40 %. Skattekommune [redacted]		
	Dekning av reiseutgifter m.v.	kr	1.600,-
	Konto nr [redacted]		

Betaling av halvparten av de fastsatte beløp til voldgiftsdommerne skal hver av partene foreta uten ytterligere varsel eller krav, senest innen 5. mars 2016, jf voldgiftsloven § 39.

Alle avgjørelser i denne voldgiftsdommen er enstemmige.

Slutning:

1. Ålesund kommune frifinnes.

2. Hver av partene bærer sine egne saksomkostninger.

3. Voldgiftsrettens godtgjørelser og omkostninger dekkes med en halvpart av [redacted] og en halvpart av Ålesund kommune, i samsvar med det som er fastsatt i dommen.

*****

Retten hevet.

Rune Stavseng | Magne Nerland | Ulf Kristian Rognstad

Dommen forkynnes for partene gjennom deres prosessfullmektiger.

Rett kopi